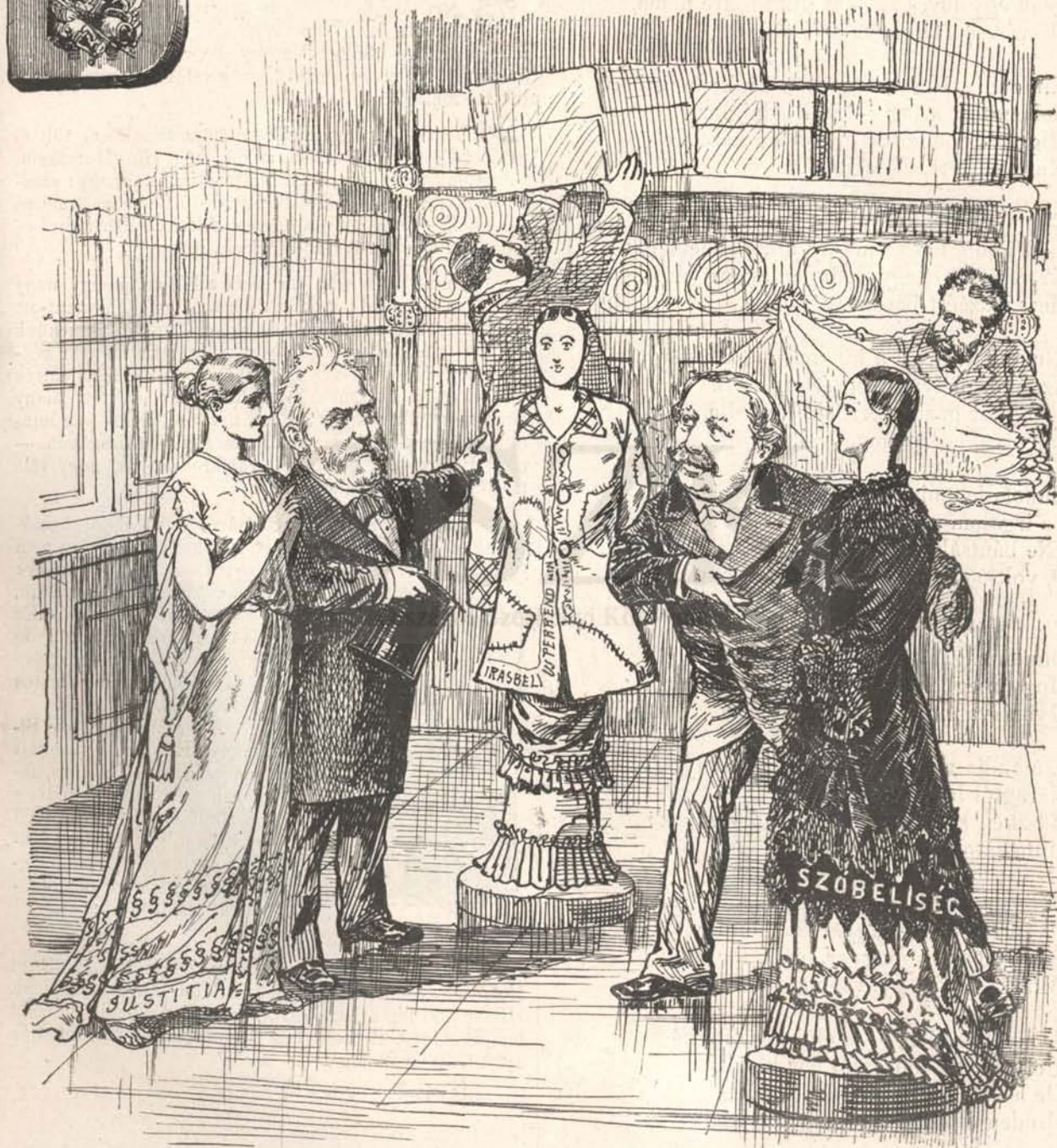

BORSSZEM JANKÓ

A CSEMEGI BOLTJÁBAN.

(Hátul a két boltos legény: T—szky és A—thy rakosgatnak.)

P—r. Boltos ur, én ezt a köpönyeget választottam az asszonynak.

Justitia. De már mért nem azt a szebbiket, jobbikat? — Vagy ugy, hiszen ez a foltos itt olcsóbb.

P—r. Szó sines róla, ép olyan drága, de sokkal szegényesebb. Tudod asszony, szűk világot élünk.

A beszélő seb.

VOLT, mi volt? — tegnap nem tudta senki;
Ma tudják: *magyar férfi*, nem kisebb!
Csak egy lövés . . . az ajk örökre néma,
De véresen tátongva szól a seb.

Elmondja, hogy magyar hazánkban, itthon,
A becsület, a jog — csak addig az,
Mig szét nem zúzza becsstelen kezekkel
Kardcsörtető, előjogos pimasz.

Elmondja: volt egy gaz a hadseregben,
— Vajjon, hol terme ily aljas kebel? —
Ki végig vert egy védtelen aggastyánt,
Mert igazáért bátran szót emel.

Elmondja: hogy a hitvány ott könyörgött
Aztán, a mélyen megsértett előtt,
— Mikor gáztetteért lakolni kelle, —
Jajgatva, esdve: mentené meg őt!

Elmondja: mint küzd a jó agg szívében
Az irgalom s az égő sérelem . . .
»Ne bántsák e pulyát. . . ám vesszek én el!« —
Ó, volt-é ennél nagyobb győzelem!?

Elmondja az a gyilkos seb, a melyet
Önnönmagan ütött az agg nemes,
Hogy megbocsáthat bár a meggyalázott:
Gyalázva élni még sem érdemes.

Elmondja mindazt s rá, míg könnybe' tör meg
Haragtól lángoló tekintetünk,
Büszkén kiáltjuk a nagy hadseregnek:
Mutassatok hasonló hőst nekünk!

Magyar erény tesz keblet ily nemessé,
Ilyen erő csak magyar szívében ég,
S míg ilyen a magyar, hiába tör rá
Akárki fátya, gyáva, gaz pribék.

A nemzet éljen, — s élni fog örökké
Melynek fia tud halni hős halált,
De a halálba üldözött sebének
Minden csöpp vére bosszuért kiált!

ŠUTTYOMBERKI DÁRIUS

Fiumében.

Haza minden előtt!

SOHA se hittem, hogy valaha igazi valóságos ten-
gert lássak — és ime most mint a pénzügye-
fogyott bizottság tagja ide jutottam Fiumébe,
még pediz, — hogy Sennyey br. szavával éljek —
in g y e n. No mondja azután még valaki, hogy a mame-
luk haszonleső.

Rettenetes, hogy mekkora börzeviczeléssel tölt el
utunk! Egy naiv ellenzéki, mikor még Horvátországon
robogtunk végig, egyre lelkesülten kiabálta, hogy: »ten-
gerre magyar!« — »Mondd úgy,« szólt erre szellemesen
egyikünk, — »*teng erre magyar.*« Schwach aber wahr! —
mondaná erre a szikrázó Móricz.

Fiumét igen szép városnak találtam, de egy nagy
hiányban szenved: nincsenek benne café chantant-ok.
Ezek helyett csupa molót, meg dockot mutattak nekünk
az ide valók. Naivítás ilyenekkel untatni magyar kép-
viselőket. Készült erre is víz: »ezek a docktrinairek
minket molóvá tesznek.« *) A fiamat az említett hiány
daczára is ide küldöm valami tisztviselőnek, — a hun-
czut, mint egykor atyja: mindig megbukik a vizgákon, —
mert Budapesten gyakran terhemre van az, hogy véle
találkozom az Orfeumban.

Tiszteletünkre egy »Szapáry« nevű hajót bocsá-
tottak a vizre. Elmondta egy hivatalnok, hogy az nem
tudom hány ezer forintot képvisel. De hát az a »Szapáry«
a kormányzóru! nevezkedik,
s nem a mi Gyulánkról. Ez
is uszik, az istenadta, de
nem a vizen. Szerencsére
a Tiszában mindig biztos
révet talál.

Abbaiban láttuk Si-
monyi Ernőt. Megrongált
egészsége helyreállván, fé-
lek, hogy speechelő kedve s
galandféreg betegsége nem
sokára újból megjön s ak-
kor parlamentünkből meg-
szökve, ugyanazt mondan-
dó, a mit most:

— Pakolj Pista!

U. i. Haza menet betértünk Zagrebbe. Az ottani
Bukovay gyerekek ugyancsak éltették a horvát Fiumét.
Hiszen élni fog az, amíg Horváczia él. Az pedig él, mert
tartjuk. Hát csak mellettünk demonstráltak a blankettás
apák fehérnapos fiai.

Igy is jó — zsivíó!

*) Hujaszsz! B. W. M.

TÓDÁS-FÓDÁS.

Az asszony. Mondja csak Kálmán mester, jobb lesz-e már most a kályha, meleget tart-e majd ezután?
T. K. Instálom alássan nagy asszonyom, én megtettem a magamét, az én munkám messze földön híres. Hanem tessék megmondani itt ennek a kalefaktornak, hogy ne durrantson be olyan bolondul, mert attul bomlik a kályha.

Ring-színházi gondolatok.

I.

BEJÓ hogy nem egy mi színházunk
Égett le olyan ringileg!
Hogy összeszidtak volna minket
— Hanyagokat — a bécsiek!

Hogy nem való nekünk önállás,
Sem városi, sem állami,
Önélkülök sehogy se tudván
Magunk lábán megállani.

Elmondták volna ezredikszor:
Mi a magyar gazdálkodás,
Földicsekedvén ezredikszor
Hogy az övék bezzeg mi más!

II.

Olajlámpák gyujtatlan; ajtók
Csukva, vagy nyílók befele;
Kitört tüzet nem is jelezték;
A vas függönyt le nem ereszték,
Rendőr, tüzoltó lebzsele.

Csak egy ember tölté be tisztét:
A kire bizva volt a gáz,
Ki a világot eloltotta;
És épen ez az egy okozta,
Hogy oda veszett annyi száz.

III.

Elcsapnak egy pár kicsi biztost
(A kik családapák talán):
De főnök s városi bizottság
Hivatalban maradnak ám.

Apró színész, zenész, statiszta
Nem tudja, hogy hová legyen?
De Jauner, az igazgatójok,
Farsangra, Párisba megyen.

IV.

Van százöt árva, s mondják ötszáz
Keresete vesztett egyén:
É hatszáz emberen segíteni
Gazdag Bécs városa szegény.

Megindul a jótékony játszás
Buzgón egész föld kerekén...
Örüljünk! nem csak a mi pénzünk,
Széles világé Bécsbe mén.

A vetélytársak.

— Családi scénák 7 felvonásban. —

Személyek.

TAAFFE EDUÁRD, gróf, férj és boldogtalan, mert neje gyötri.
TRIESZTELLA neje. A nő, a ki gyötri.

TISZA KÁLMÁN, még nem gróf, de boldog férj, mert neje szereti.

FIUMETTA, felesége, aki szereti.

BATTISTA IRREDDENTA, Triesztella titkos udvarlója.

SIROCCO, Bora név alatt fölbérelt bravo.

Szobaleány.

I. Felvonás.

(Taaffe szobája.)

Taaffe. A legboldogtalanabb férj vagyok. Triesztella elérte a Balzac-féle kort, entre deux ages van, a mikor az asszonyt minden irritálja, mindenkiben vetélytársát látja és fogyni látván udvarlói számát, a férjét kinozza. (Csönget.) Fölkelt-e már a nagyságos asszony?

Szobaleány. Még nem. Epen most készül magát a fölkelési elhatározásra elszánni. Csak még a mai lapokat akarja ágyában átfutni.

Taaffe. Vigyázzon rá, hogy tán föl ne izgassa, s kivált, hogy az ágyból való kiszállásnál, bal lábbal ne keljen föl. (Megcsipi a szobaleány orczáját.) A jutalom nem marad el. — Ha Triesztella még egyszer bal lábbal kel föl — amputáltatom.

II. Felvonás.

Taaffe (az íróasztal előtt ül.)

Triesztella (berohan. Ajka kék, szeme ég. Dühös. A legmagasb hangon kezdi.) Hah!

Taaffe (megszepenneve.) A bal láb! — Mi lelt, muczuskám?

Triesztella. Férj maga?

Taaffe. Asszonyom, én több bizonyítékot adtam kegyednek e felől, semhogy e kérdést sértésnek ne venném. Adjó! Megyek! (Főre.) Így elillanok a vihar elől. (Kalapot vesz és indul.)

Triesztella (utját állja.) Nem oda Budapest! Nem úgy verik a cigányt! Tessék maradni. Minő férj! Aki nejét a legnagyobb izgalomban és boldogtalanságban látván, elsiet hazulról ahelyett, hogy...

Taaffe (keserűen.) Ahelyett, hogy önkényes villámhárításra vállalkoznék. (Helyet foglal. Resignációval.) Tessék hát belém csapni.

Triesztella. Még gunyol! És semmi részvét! Látja hogy kinlódom s még azt sem kérde: tubiczám, mi lelt?

Taaffe (cigarettet sodorva.) Tubiczám mi lelt?

Triesztella. A legszörnyebb, a mi egy nőt lelhet. Fiumetta mindenütt kitudur, udvarlóim elhagyogatnak és nála kötnek ki. Angol, francia, török, tatár és eszkimó is hozzá evez.

Taaffe. Piczikém, ne légy oly féltékeny... az a pár rongyos gavallér, a ki átpártolt!

Triesztella. Ez a felelet? O mennyivel jobban szereti Tisza Fiumettát, mint ön engem! Minduntalan meglepi egy-egy szép cadeauval. Hol új ruhát, hol ékszer, hol virágot hoz neki . . . Legujabban is a déli vasutársaságot megpumpolta egy gyönyörű toilette erejéig. Ezért hódít Fiumetta! De ön engem elhanyagol! Már két napja hogy sem smukkot, sem bukétát, sem semmi mást nem kaptam. (Sir.)

Taaffe. Mon dieu! Hiszen megteszek mindent, ami lehetséges . . . de . . .

Triesztella. Semmi de! Maga elmegy a déli vasutársasághoz és egy még szebb toilette erejéig pumpolandja meg, mint Tisza . . .

Taaffe. Az nem járja, az nem . . .

Triesztella. Nem? . . . Mindjárt görcsöt kapok . . .

Taaffe. Elhasznált vigjátéki eszköz.

Triesztella. Ugy? Tehát komolyabb hurokat pengetek. Van egy régi udvarlóm, aki mindig biztat, hogy szöjkünk meg s aztán indítsak ellened válópert.

Taaffe. Ah! Onnek egy titkos udvarlója van? . . . Minden eduardtságom mellett is tamáskodom benne.

Triesztella. Nem hiszi? Hja, mert ön elvirultnak tart. Vannak férfiak, akik az ily korú nők után bomlanak. Hogy sértő kételkedését, mintha nekem ne lehetne udvarlóm, eloszlassam, behívom. (Jelt ad.)

Irredenta (vörös üngben.) O cara mia! (Lábaihoz borul.)

Taaffe (ereiben megfagy a vér.)

Triesztella. Ha nem kerit nekem a Fiumetta toilettjénél szebbet a déli vasutársaságtól, övé leszek!

III. Felvonás.

Triesztella (öltöző asztala előtt. Kenőcs, mouche, bécsi rongy pirosító, stb. Átvállak, állcsipők, állhajak, állfogak stb. szerteszt.)

Taaffe (félre.) Csupán a családi renommée kedvéért tartom meg ezt a nőt, különben nem bálnám, ha elhordaná az az Irredenta.

Triesztella. Mit hoztál?

Taaffe. A ruhát.

Triesztella. Miféle ruhát?

Taaffe. A melyet kívántál.

Triesztella. Én kívántam ruhát? . . . Ó, minő ráfogás! Idegeim — idegeim!

Taaffe. Drága Tricsim, hát mi mást kívántál?

Triesztella. Az ő életét!

Taaffe. No ne izélj már!

Triesztella. Hát te azt hiszed, hogy amig ez a teremtés az ádriai bálokban graszszál, az én tánczosaim nem mind hozzá fognak pártolni?

Taaffe. Kettőre figyelmeztetem önt, asszonyom. A halálos kibonyolítás vigjátékképpen indult bohózatunkat ne változtassa át tragédiává.

Triesztella. Én a stillal nem törődöm! Le style c'est l'homme, én pedig nő vagyok. Les femmes qui tuent!

Taaffe. A mai közönség a halállal végződő megoldásokat nem kedveli.

Triesztella. Micsoda? Ön ellenem kritikai kifogásokkal mer élni? Adjő! (Jelt ad.)

Irredenta. (Carbonari-kalap, fekete álarcz, sötét lelkiösmeret, lovagesizma.) Parancs!

Triesztella (férjéhez.) Meglesz? — vagy megyek!
Taaffe (ereiben a vér megjeged.) Meg!

IV. Felvonás.

Taaffe. Hogy pusztítsam el azt a Fiumettát? Tudom már! Magamba szerelmesitem, aztán elhagyom hűtlenül s ő bujában a tengerbe ugrik Abbaziánál. — ganz à la Sappho. (Elmegy Fiumettához.)

V. Felvonás.

Fiumetta (az ő szép szobájában ül, olasz szövegre magyar népdalt énekel; majd felszökken, csárdást lejt, melyhez tamburínon veri a taktust; aztán megehezvén, paprikás csirkét eszik makarónival — mindezzel azt akarván kifejezni, hogy olasznak született, de magyarnak is jól érzi magát.)

Taaffe. Én vagyok, Eduárd! Jó kedvedben vagy, kicsikém. Nini, van hozzád egy kérésem: hagyj magadat elcsábíttatni, hogy aztán hűtlenül elhagyhassalak és te aztán a tengerbe ölnéd magad.

Fiumetta. Van eszemben!

Taaffe. Csodálatos! Akkor majd más eszközhöz fordulok.

VI. Felvonás.

Fiumetta (alszik.)

Sirocco (bezuza az ablakot — aztán bezug a szobába és be akarja fujni Fiumettát a tengerbe.)

Tisza (belép.) Ki dudál itt? Szenpéternél egy vonat lefujt a sinekről.

Sirocco. Én vagyok.

Fiumetta. Mi a szándékom?

Sirocco. Fel vagyok bérelve, hogy a tengerbe fujjalak.

Fiumetta. Ez Triesztella boszúja!

Tisza. Jó! (Kidobja Siroccót az ablakon és miután Fiumetta felöltözködött, behozza a pénzügyi bizottság tagjait, akikkel aztán mulatnak kivilágos kiviradtig.)

VII. Felvonás.

Triesztella. Sikerült!

Taaffe. Nem. Az ostoba Sirocco nem bírta belefujni a tengerbe. Rajt érték és kidobták.

Triesztella. Uj tervet kell kohltni.

Taaffe. Ebben a darabban már nem érünk rá, mert VIII. felvonássá dagadna a tragédia, az pedig kompromittálná szerzői hitelemet.

Triesztella. Jó. Majd csinálunk új darabot.

MŰFORDÍTÁSOK.

Omnis Arabs, omnes vertebant terga Sabei = Minden arabus megverte a hátát minden sábeczkor.

Nihil habet fortuna tua majus = A te szerencsédnek egy csöpp mája sincs.

Bácsu a házantól.

— Elgondolta Jókai Mór ugyanakkor, mikor a másikat megírta. —

ELVÁLUNK egymástól én édes hajlékom,
Érted a kárpótlás biz egy kicsit vékony:
Harmincznyolcz ezerre becsültek csak téged.
S kisajátítottak lerombolás végett; —
Elmém most a benned töltött multra téved.

Benned irtam én meg a sok genidlis
Regét, mit regénykép olvas Berlin, Páris,
Melyért honfiam nagynak elismertek,
Meg-megdíkczióztak,- daloltak,- verseltek,
De mit könyvesboltban soha meg nem vettek.*

Politika görbe útjára botoltan,
Szép műszámhoz hűtlen én te benned voltam:
Szép balpárti álmodt én te benned szöttem,
Később benned láttam be, hogy bakot löttem,
Csöndes pecsovicsá te benned fejlődtem.

Benned voltam »Hon« s »Üstökös« szerkesztője,
De biz' ist' keveset tudtam én felőle,
Hogy hát mi is az, a miért én felelek?
Apróságos-e még szegény Visi gyerek?
Miattam lapjaim »a feno etyo meg!«

Falad szekrényében, — hogy ne sejtse spiczli —
Vala élrejtve a számtalan staniczli,
Miket teli sirtam nyilvános ülésen
Egy-egy jelesünkért: — nem sirt annyit még szem —
Furcsa! — kopasz lettem s rövidlátó még sem.

Te voltál szívemnek legkedvesebb háza,
Mert mindeddig nem vagy megmárványtáblázva,
Nem vésték rád, hogy ott ragyogjon örökre:
»Itt születette . . . mint már rávésték vagy ötre,
Hol tán egyszer voltam egy rövid früstökre.

Szegény ház! Már kezdik falad romra hányni,
Mig saját házában nyög verset Romhányi.
Más szükik házatól, mig én addig vártam:
Házam hagy itt engem; — de a Tisza-párton
Marad, bár szükjék meg a ház —

Kakas Márton.

*) Erre Pfeifer s Révaj esküt is tehetnek.

UJ CZIMERTAN.

— A mi saját Szabó Károlyunktól. —

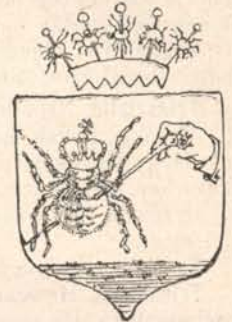
Gyulay Pál.

Jókai Mór.

Csávolszky Lajos.

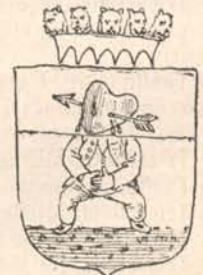

Herman Ottó.

Pulszky Ferencz.

(Véü ceataló az ő ceatascekaival.)

Vérhasavay.

Duspeczerdi és Veszettebesfalvai Cs. L.

OTTHON.

Cs—y S—nyi. A nyüstjít! Mit is olvasok ebben az újságlapban? Azt mondja, hogy Triesztében olyan erős volt a minap a bora, hogy tíz vasuti tereh szállító vagonnyal ledöntött! . . . Valljon, *kinek a bora* lehetett az?

Diák ismeretek tára.

Terjeszti: Bukovay Absentius.

— No hiszen, nem kell bántani a tandíj mentes bölcsezt, mert egy-egy 3-ad éves közülök megérdemli, hogy 1-ő éves jogonc legyen.

— Hölgytársaságban szektorozták a Dákó Pistát, hogy megbukott a vizsgáján. »No,« mondja, »elhiszem, hogy a bukott férfi becsülete fer van laufolva; de hogy a bukott nő egészen oda van, és elveszti a pártit: az már zikker!

— Én részemről még nem láttam olyan embert, aki a biliárdon kozák lett volna és az Észjogbul is remekelne.

— Jól beszél az öreg lourdesi vízmérő, a Lonkay: még esnek csodák. A multkor a Szidon kávéházban ellopták egy bölcésznek a téli kabátját.

— Elegáns kávéház lesz a Szidon; oda jár már az ipargróf is; az az ezüst tollas jebuzeus Gelléri meg utána »iparkodik.«

— Az a nimet kifőző, akinél a tandíjmentes bölcészek kosztolnak, magyarította a nevet. Eddig Leitgeb volt. Most úgy híjják, hogy Kosztolányi. Enné meg a kosztjával egyetemben!

— Hölád a tudomány. Éljen! Telefont vezetnek a Szidonba az univerzitásból ép a biliárd mellé. Így aztán nem jön karambolásba a golyóbis a katalógussal.

— Ha abbul a kálvintéri ezermázsás kölönczbül szökő kut lesz: ugyan mi lesz belülem, a ki ugyancsak federleicht párologtam el Iczigeim fővárosi ellenállhatlan büvköréből?

TOJÁSS DÁNIEL

kasznárnak gazdasági tudósításai

Ngysgs Vöröshegyi Dávid urhoz Budapestenn
salyát palotájában.

P^a Gecsér, Január 4-gyedikénn.

N gyságos Uram!
Kegyes Jól tévöm!

Az Uly Esztendő
fordulattával kebelem
méjjeibül föl fakadó
azon Szerentse Idvez-
lettel közeledek Uri
szine elejében, hogy a
felséges Ur Isten 100
Éveket mérjen Ngod
felyére s hogy hová
elébb elérhesse ezenn
szép kort, igen is —

ha szak szerű kéb-
zeczességem tanulmányos

eredményeit az Üdőnek előre való megjövendölésében
egyben kögítem is — [még sem tapasztalok olyan Lég-
tüneményeket, melyekből a mező Gazdaságra való néz-
vest kedvező fordulatokat elő erányozhatnék, Mert —

Az hévatalos Ulyságokbani meteoro Logika
ugyan is nem vetélkedhet a nyári leveli békával sem és
hitelességre nézvest messze távol el marad a télére
immáron sürűbb szürke bundát váltott rendes szerény
Szamár intő jóslata megett.

részemről szivessebben maradok meg a szent
Miháj éjtzakai bürge fekvésbül és az Mártony napi Lud
mejje tsontjának szine váltódzásából el vonyott jövendő-
lés mellett, mely jeleket az eősök tapasztalattya edgy
forma magaslatra hejze a most nyomtatásban olvasható,
de ritkán bé tejjesedő eleőre mondásokkal.

A mejnek káros következéssei, hogy meg bizván az
ulyságokbani Üdő hirdetésbenn — egér, güzü, patkány
és hewrchewg olyan mérvüleg bátorétattnak a tsalád-
gyaik szaporéttására, mint a szegény Izraelita, tisztesség
nem esik szállván —

ezenn Mező Gazdasági szem pontbul hát-és
kártékony ténykedést azonn el bézakodocsság szülemle
kebelejiben, melyet a közzé bocsálytott lebelészeti ér-
tesítésekből merétettek —

a Lép fene olvasmány azon gondolatra ébresztett,
hogy mely hasznos volna az Üdő lyarást is oltani —
igen is — merész terv, de dütső — ugyanis ojképpen
hogy: száraz Üdőben gyülyteni a nyirkos Üdöt javéttó
gomba spétzieseket — lutskos szézonban penig olyan
bak tériákat, mejjek a száraz Üdő lyarást nedvesítte-
nék. Ezen réform természetesen maga is csak egy beő-
vebben ki felytendő gondolatnak bak tériája,

De vissza csavaritván Ngod felyét a güzü, egér,
patkány és más luk fúró férgekre, merem jósolni, hogy
ezek ténykedése elejében vág a kultur mérnöki intéz-
ménynek, mert az Talalyt tejjesen alag tsövezik, bátor

előlegessen meg állapétott zisztema nélkül is, de ala-
possan — és így elejében vágvánn az magas Kormányi
intézkedésnek, aztat népszérületenik — igen is;

Ezenn tényből ki indulólag, alázattal fel kérem
Ngdat, hogy még kevésbé nyüvött úly nemessége tejjes
fiatal bé fojását oda méltóztatna érvényesíteni: hogy a
nemesi Birtokra állam költségen ki küldendő kulturai
indzsellér urak mellé rendeltetnének meg felelő számu
miskároló tóthok, mejjek az egér, potzok, patkány és
güzü apa állatokat tökéletlenitvén, ez által szaporétási
ténykedések meg hátrányoztassék.

Az alázattal dédikált Calendarium felyében
kegyessen meg küldetni igért pipának reménny belisé-
gét annál nagyobb Hálával fogadom, mert a tavaj ilyen-
kor alyándékozott cigár spiczhez való Obstipadosz és
Obstructionadosz nevezetű fénom kül országi fúratlan
szivolák nehány példányát még most is kegyeletessen
örizem. Edgyet Arpi Urffy is élvedzett közzülök, a mejre
azt mondá, todja Tolyáss, ógy érezem engemet, mint ha
a jomromba zongoráznának a balaton háborgását —
amej is, mint tölle meg értém, edgy ömledező dall, a
minek be is vállt,

mellyek után öröklök

Ngs Uramnak

Kegyes Jól tevőmnek

hódoló tanulmányos hiv szolgálja

TOLYÁSS DÁNIEL

Oklev. Gazda.

VIDÉKI TROMBITA.

A falu bolondja.

Dona. Tensur! de bécsapéntottam
a lötyökémet! (Apja.) Csak nem rosszu
jártom nevettembe. Hagasson ide tensur:
Vesárnop déután elaludt a lötyöke a
kazaa mellett, osztán a szájo min' ren-
dessen távto maradt. Én meg oda kul-
logtam osztán küloptam a pofájábu a
bagót. Najsze lármázott érte. Hanem én
ráfogtam, ho' ámábo lenyeete.

Dona. A pósta eszpeditor se czé-
dákodik többet velem.

Tensur. Már meg ott is hurpan-
gokszodol?

Dona. Aszondom tensur: jó hogy főnnszöve óvassák
az ujságot.

Tensur. No hát mi volt?

Dona. Aszongya az eszpeditor: szeretnél-e eszpeditor
lenni, *Dona?* Ollan nincs! mondom, mer minden ujság avve
van teli, ho' itt, meg itt, ez meg ez az eszpeditor csikkasz-
tott, — e meg megszökött — emmeg agyon lüttö magát. No
tensur, oda trafátom neki? Ügye amhá ja!

Az utcán.

Idegen ur. Ugyan, miért ölelkeznek azok az emberek? Hiszen már elmúltak az ujévi gratulációk!

B. J. Hogyan uram! Ön ezt nem tudja? Hát nem olvasta, hogy *Perotti marad!*?

Törvényszéki jelenet.

Biró. Ön lopásért el van ítélve két évi börtönre. S most hadd lépjen elő czinkosa.

Elítélt. Nagyságos uram, becsületesemre, esküszöm! Az a másik nem lopott.

B. J. (Sz—i vendéghez.) Nagytiszteletű uram: fabula de te narratur!

Börzeviczy W. M. élcei.

Ö Emja a — Hayland! (*Blasphemös, aber feun!*)

— Kérdezi tőlem egy bécsi barátom, mi különbség van nátnak az orthodox és a neolog zsidó közt? Feleltem neki szokott elmésséggel: Az orthodox zsidónál első a Mózsés törvénye, azután jön a »Pester Lloyd« abendblattja — a neolog zsidónál első a »Pester Lloyd« abendblattja, s azután jön a Mózsés törvénye. (*Nu Kinder?*)

— A »Budapesti Hirlap« egyik állandó rovata a »Magyarosodunk«. Ebben a többi között kimagyarosodott honpolgárnak főlemlit egy Stockheim Imre nevű urat, aki

— Olvasom, hogy Margit királyné Bécsben megcsókolta a Haynald kezét. Mivel az olasz királyné nem tud németül, rosszul olvashatta a mi kardinálisunk nevét. Azt hitte, hogy

»Borsiczkyre« magyarosította a nevét. És az érdemes hazafi alighanem valami mértékletességi egylet elnöke s nevét így kell érteni: **B o r s i c z k i!** (*Aj paj!*)

— Félek, hogy az az Ahsbahs még kormánypártivá lesz s aztán Németh vagy Mokány Berczi azt találja kérdezni tőlem: szeretem-é? (*Nicht gedacht soller werden!*)

— Az új országházat a t ö m ö-téren építik. Ott lesznek minden zsebéimmel. (*Dafke!*)

— Milyen csöndes lett most Olaszország! Az irredenta tökéletesen elnémult, a mióta megszólalt a vaticani irredenta! (*Üch bessere müch!*)

— A világ legdrágább városa határozottan Fiume. Egy pár ember látogatása, egy-két napi ottidőzése — 2 millió forint. (*Aleváje!*)

— Ha bizonyos tiszték Bizonyos dolgokat nem cselekednének és bizonyos katonai bíróságok az ilyen Bizonyos tisztéket föl nem mentenék, — akkor bizonyos lapok nem hoznának bizonyos cikkeket. (*Söhr schlau!*)

A jó magyarok.

Bach-huszár Fabini, pánszláv Szeberini,
Ország színe előtt elkezdenek rini:
Hogy az a kerület, hol ők elnökölnek,
Valóságos példaképe honfi-termő földnek.

Ha ez a kerület csak oly honfit szület
A minő beléjük kettejökbe füledt:
Buzgó imádságom egekre föltámad:
Isten óvja új csapástól én magyar hazámat!

SZERKESZTŐI ÜZENETEK.

F. D. Jeles, mint rendezes. — D. A. Orthodox rabbitól ez is nagy sor. — Kesks. Élesebbre kell az éfeléket kihegyesíteni. — Igmud. Nem a »nagy« csapkodja ott a »kis« embert, hanem »szász« a zsidót. Azért nem talál a különben ügyes versike. — „Bányarém.“ Csak mások is ijesztgessen rá azokra, akik megérdemlik. — „Birna.“ Ön kegyetlenebb, mint ez ország királya. — Drf. Gyűjteményünk díszre lesz. — „Garabonciás diák.“ Jól indul. A győri Bukovayt magas protekciójába fogadja a fővárosi, és Kospallaghy Ambrus uram is szívesen szemléli, hogy nádpennáját és arczképi másodlatyát fölvetve a becsületes Czompó Miháj. — „Prljrt Csrl.“ Levelét igazság szerint csak a jövő évi »Drukk« naptárban adhatjuk ki. A minap följánlott kártalanításra mindig készen talál bennünket. — Álmos. Ön azt mondja »lehet.« Mi azt mondjuk: nem lehet. Már most hogy leszünk meg? Az újabb küldemény kissé szkurilis. — H. Dobra. (L. és F. urak.) A ki kaszinóba jár, az vagy kevés lapot járát, vagy egyet sem. Hiszen a klubb asztalán lel eleget. Már most alakul egy kaszinó s ez ingyen kéri a lapot. Így tesznek önök. Kérdjük: miből éljen meg már most az újságíró? — O. J. A levelen a postabélyeg, mint rendezes, olvashatatlan, belől meg sehol sem találtuk a kelet helyét. Hová írjunk? — Eguñs. A régiségekből. A lévai műszavakat egy még csak, megszülemlendő alakunk szájába fogjuk adni. — D. H. A többivel gyöngyosorba fűzzük. — N. I. Delogy figurázzuk ki a becsületes jó kívánság szerzőit! — Igmud. Amint látja, mindakettővel megelőzték. — Sz. B. (Grfsold.) Ajáljuk figyelmébe a h. dobrai uraknak szóló üzenetünket. — Mtrnds. Sikerültek. Csak levele helyesírásáról is azt mondhatnók! — Korpona. Lesz gondunk rá. — Dr. B. Talán. A megemlékezést a legmelegebben viszonzozzuk. — H. B. Most is bőven került benne. — R. P. Ekkora ügyességet közölhetőbb dologra is fordíthatott volna ön. Akarjon. — Diaconus. Valaha csillag, most susterdő büzzel haldokló mécses. Hagyjuk kialudni békén. Az apróságok közt egyet félre tettünk. Ohajtjuk, ne legyen ok a közlésre. — Varju. Nem szépen szól. — Csbecsf. A java nem közölhető. Az efféle mindig nagy szomorúságára szolgál a szerkesztőnek. — Kpsz. Latinul szép, de magyarul nem. A többire nézve: detto mit nachgusz. — K. M. Az adomákból tán a farsangon. Folytassa. — T. S. Szíves viszonzásunkat. — Cs. Mind a legjobb rendben; a »Drukk« naptár meggyen. Már el is meendett, de nem leltük kendet. — Sz. H. Szép. Miért ott? — Monostor. Ugy látszik, merő s z e m é l y i vonatkozás, mely ott helyben, nem kételkedünk rajta, hatással járna, de a nagy közönséget nem érdekli. Magán ügyekbe nem avatkozunk. Egy-egy jó ötletét azonban átalmantjuk a Blau Kóbi szájába. — Vinosophus. A »B. J.« dekanátusa tanácskozik most fölötte, s aligha nem Bukovay ur kikapja a fényes diplomát. — F. D. Nagyon is erős. — Fátira. Nagyon jó! Annak a nyomtatványának a megszinesedése legjobban rávall az ő fakó voltára. Keni-feni, pirosítja magát, mint a kölletlen rúza. Az is igaz, hogy élénken emlékeztet a német spájz-czédula egy rendes ételére: rindfleisch mit paradeis sauce und spinat. — Az annyi felől vett szíves újévi üdvözlésekért és jókívánásokért legforróbb köszönetét jelenti a szerkesztő.

Nyilatkozat.

— Birálataimról. —

Ó tudtam, tudtam, ha leszállok
Ég magasából én, a sas:
Rám támad e sok földi állat,
Mely buta, irigy és ravasz.

A vad, naïv rókának prémje
Rám rázza csipős tetveit;
És adta szemtelen verébjé
Porban reviczkél s egyre szid!

A fél (világu) szemtelen nyul
Vakon, gyáván reám makog,
És szentelen kézzel felém nyul,
Főmhöz, melyen babér ragyog.

Ki szellememnek gyöngy vakarcsát
Ugy falta, s láng-morzsaímat —
Felém ki ugy csóválta farkát:
Didó mopsz-fatya megugat.

S kit szárnyamon vivék az égig,
A szemernyi ökörszem is,
Főléem kerül, úgy locssant végig
Engem, a sast — ó nemezis!

Ám jőjjetek még: csacska macska,
Jőjj szöcske öcsse, skorpió!
Támadjatok ti is a sasra:
Patkány, szamar-csikó, kigyó!

Ám jőjjön mind, ki csak megírva
Sastolla, versimben brekeg —
Brekeg, mékeg: a béka, birka,
Varangy, vakand, varju sereg!

A vércse sértse és a marha,
Hiéna, hangya, rosz gebe,
Szívem; — s törjön rám a monarcha
S a közraktárak egere!

Én méltó társam az oroszlán
— A földön ő, a légben én! —
Törjön az is rám, bár megosztám
Vele hirem a földtekén!

Ám mind a vad a sasra törjön!
Csürhém rőfőgi és bögi barom, —
Nem rettegek, mert túl a földön
Enyém a lég . . . a hatalom!

Királyi sas! Csak vissza, vissza!
Közel az éghez odafenn,
Lelkem a fényt habzsolva issza,
Ah, »busan és fenségesen!«

Titányi Emil.